

[J. O. Krag.]

med dette møde var at indbyde visse af organisationerne til en nærmere defineret forhandling.

Statsministeren mindede om helhedsløsningen og gjorde det på en sympatisk måde; det er jo også noget af det, vi har fælles i vores politiske fortid, at vi lavede helhedsløsning sammen; jeg er ikke sikker på, at statsministerens regeringskolleger har samme positive vurdering af helhedsløsningen, som statsministeren og jeg har. Ved den helhedsløsning var der opstået — desværre — et efterslæb for tjenestemændene. Noget af det vigtigste, jeg foretog på det møde i 1964, var at tilbyde tjenestemandsgorganisationerne en forhandling forud for alt andet om at rette efterslæbet op. Hvad i alverden har det at gøre med — undskyld, jeg siger det — de lidt kluntede forsøg på at føre forhandlinger med arbejdsmarkedets parter, denne regering har gjort? Der er da ingen som helst parallel.

Og hvad var det andet, jeg foretog på det møde på den daværende regerings vegne? Det var at indbyde landbrugets organisationer til en forhandling om landbrugsstøtten. Det har da heller ingen som helst parallelitet med det, vi her diskuterer vedrørende denne regerings optræden i forhold til arbejdsmarkedets parter.

Jeg synes, det er dårlige eksempler, statsministeren har valgt, og jeg synes i øvrigt, at han skulle lægge mærke til, at det møde, som jeg her holdt, som regeringen her holdt i 1964, ledte op til overenskomstforhandlinger, der forløb ualmindelig smertefrit og glat og ledte frem til en helt normal afslutning af en efter alle sagkyndiges vurdering forstandig og fornuftig overenskomst året efter, i 1966. Nu må vi se, om den nuværende statsminister og den nuværende regering har samme heldige hånd, når overenskomsternes behandling skal begynde gennem parternes forhandling i løbet af nogle få måneder. Men nogen som helst parallelitet mellem det, statsministeren nu har foretaget, og det, jeg foretog i 1964, kan jeg i hvert fald ikke få øje på.

Jeg må fastholde, at hvis man virkelig alvorligt vil opnå noget ved sådanne forhandlinger, så må den regering, der lægger op dertil, sige, hvad man ønsker organisationerne skal gøre. Det er dog rørende,

næsten en lille smule naivt, at kalde arbejdsmarkedets parter til sig og sige til dem: vi kan ikke fortælle jer, hvad I skal gøre ud over det generelle: gå nu sammen og se, om I kan gøre noget for at forringe de afsluttede overenskomster! Kan man virkelig tro, at der kommer noget ud af det? Jeg mener det ikke. Man skal kunne sige konkret, hvad man ønsker der skal komme ud af det, og regeringen skal være i stand til at pege på, hvilke fordele og ulemper det fører med sig for organisationerne, for deres medlemmer og for samfundet, og endelig er det nødvendigt, at man samtidig kan fortælle, hvad regeringen derudover vil gøre for at gøre det muligt for organisationerne og deres ledere at fortælle medlemmerne, i hvilken social og økonomisk sammenhæng de ofre, man kræver af dem, vil blive placeret.

Og så skal man altså undlade at komme med trusler. At man i en sådan situation fortæller om den økonomiske situation, og hvad den indeholder, det er noget, som jeg er helt enig i at statsministeren har ret til at gøre; og at gøre opmærksom på, at den økonomiske situation indeholder noget, der kan nødvendiggøre ubehageligheder på andre punkter, er det klart at statsministeren har både ret og pligt til; men den måde, hvorpå det blev gjort i denne forbindelse, havde karakter af en indpakket trussel, og det er at lægge gift for sådanne forhandlinger at komme med selv nok så nydeligt indpakkede trusler.

Så vil jeg sige til statsministeren — jeg tror oven i købet, det er et citat af ham selv — at en fejl bliver ikke bedre af, at man gentager den. Hvad er det for en fundamental fejl, disse tre partier, der udgør den nuværende regering, har begået? Det er den fejl, at man den 15. december i fjor stemte den socialdemokratiske regerings positive forslag til løsning af situationen efter devalueringen ned, og enhver, der har kendskab til dansk politik, ved jo, at man stemte regeringens forslag om infrysning af dyrtidsportionen og om engangsskatten for ikke-lønmodtagere ned, ikke fordi man fandt disse forslag sagligt forkerte — jeg ved godt, at statsministeren fandt, at der var visse fejl knyttet til engangsskatten, men det er da givet, at vi kunne have forhandlet om disse ting — nej, man